



Uitgifte

Repertoriumnummer 2023/
Datum van uitspraak 6 maart 2023
Rolnummer 2023/AB/25
Beslissing waartegen beroep 21/11/B

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

elfde kamer

Arrest

COLLECTIEVE SCHULDENREGELING - vorderingen collectieve schuldenregeling
tegensprekelijk arrest t.a.v. Mevr. P2, de schuldbemiddelaar Mr. Md. en A1, en bij
verstek t.a.v. alle andere partijen
definitief
kennisgeving met ter post aangetekende brief (art. 1675/16, §3 Ger. W.)

A1, Belgische Staat, F.O.D. Financiën, Administratie ter Inning en Invordering, Cel
Collectieve Procedure,
appellante,
vertegenwoordigd door Mr. Ad1, advocaat te ...,

tegen:

1. **De h. P1**, schuldenaar, wonende te ..., vertegenwoordigd Mr. Ad2,
advocaat;
2. **Mevr. P2**, schuldenaar, wonende te ..., **die in persoon verschijnt
op de openbare zitting;**
3. **S1**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;
4. **S.L.**, Sociaal verzekeringsfonds, schuldeiser;
5. **A2**, Vlaamse Gewest, belastingsdienst, schuldeiser;
6. **A3**, Gemeentebestuur, schuldeiser;

7. **E1**, Watermaatschappij, schuldeiser;
8. **S2**, Parkeerbedrijf, schuldeiser, p/a Hj1, Gerechtsdeurwaarder;
9. **T.**, Telecommunicatieonderneming, schuldeiser, p/a Hj2, Gerechtsdeurwaarder;
10. **De h. P3**, schuldeiser, p/a Mr. Ad3, advocaat;
11. **S3**, Sportzaal, schuldeiser;
12. **H1**, Ziekenhuis, schuldeiser,
13. **R1**, Incasso-onderneming, schuldeiser;
14. **E2**, Energiebedrijf (gaz en elektriciteit), schuldeiser;
15. **A.S.1**, Verzekeringsmaatschappij, schuldeiser;
16. **H2**, Ziekenhuis, schuldeiser;
17. **S4**, SocialeHuisvestingsmaatschappij, schuldeiser;
18. **St.**, Vakbond, schuldeiser;
19. **A4**, Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, schuldeiser;

20. **R2**, Incasso-onderneming, schuldeiser;
21. **E3**, Energiebedrijf (gaz en elektriciteit), schuldeiser;
22. **H3**, Universitair ziekenhuis, schuldeiser, P/A Hj3, Gerechtsdeurwaarder;
23. **H4**, Ziekenhuis, schuldeiser,
24. **H5**, Laboratorium, schuldeiser,
25. **A.S.2**, Verzekeringsmaatschappij, schuldeiser, P/A R3, Incasso-onderneming;
26. **E4**, Watermaatschappij, schuldeiser, P/A Hj3, Gerechtsdeurwaarder;

Geïntimeerde partijen van 1 t.e.m. 26, waarvan enkel nr 2, Mevr. P2, verschijnt op de openbare zitting, de overige partijen verschijnen niet en worden niet vertegenwoordigd op de openbare zitting

In aanwezigheid van:

**Mr Md., schuldbemiddelaar, met kabinet te ...,
die in persoon verschijnt op de openbare zitting.**

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit, waarbij het arbeidshof:

- rekening hield met:
 - de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

- de wet van 10 oktober 1967 houdend het Gerechtelijk Wetboek, in het bijzonder de art. 1025 tot 1034 en 1675/2 tot 1675/19 van dit wetboek;
- en kennis nam van de stukken van de rechtspleging, en in het bijzonder:
 - het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 7 december 2022, 6^{de} kamer (AR 21/11/B)
 - het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd bij de griffie op 10 januari 2023, met bijgevoegde stukken

De partijen die verschenen zijn, hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 6 februari 2023, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

1 FEITEN, RECHTSPLEGING EN VORDERING IN GRAAD VAN BEROEP

1.1

Bij beschikking van 20 januari 2021 van de arbeidsrechtbank Leuven werd het verzoek tot collectieve schuldenregeling uitgaande van de h. P1 en Mevr. P2 toelaatbaar verklaard en werd mr. Md. aangesteld als schuldbemiddelaar. In het verzoekschrift waarmee zij vroegen om tot de collectieve schuldenregeling toegelaten te worden, werd A1 vermeld als schuldeiser.

Op 24 februari 2021 richtte de schuldbemiddelaar een aangetekende brief met volgende inhoud aan A1:

“[...]”

collectieve schuldenregeling van de h. P1 en Mevr. P2

Geachte mevrouw, heer,

U werd in kennis gesteld van de beschikking van de arbeidsrechtbank te Leuven van 20.01.2021 waarbij het verzoek tot collectieve schuldenregeling van de h. P1 en Mevr. P2 toelaatbaar werden verklaard.

Uw naam komt voor op de lijst van schuldeisers van betrokkenen.

Overeenkomstig art. 1675/9 §2, lid 1 Ger.W. diende u mij desgevallend binnen de maand na de toezending van de beschikking van toelaatbaarheid uw aangifte van schuldvordering te laten geworden.

Behoudens vergissing heb ik tot op heden van u geen aangifte ontvangen.

Vanaf ontvangst van deze brief beschikt u over een laatste termijn van 15 dagen om mij alsnog uw aangifte te laten geworden bij gebreke waaraan u geacht wordt afstand te doen van uw schuldvordering.

Ik verwijs terzake naar art. 1675/9 §3 Ger.W. waarvan de tekst hier op de keerzijde is afgedrukt.

[...]”

De keerzijde van de aangetekende brief herneemt, zoals vermeld werd, de tekst van art. 1675/9 §3 Ger.W.

Deze aangetekende brief werd door A1 ontvangen op 26 februari 2021.

Met een aangetekende brief gedateerd op 19 maart 2021, doch effectief verstuurd op 22 maart 2021, maakte A1 twee samenvattende aangiftes van schuldvordering over, één betreffende de h. P1 (voor een totaalbedrag van 59.505,55 euro) en één betreffende Mevr. P2 (voor een totaalbedrag van 89.257,93 euro).

Op 6 april 2021 richtte de schuldbemiddelaar de volgende brief aan A1:

“[...]

collectieve schuldenregeling van de h. P1 en Mevr. P2

Geachte mevrouw, heer,

Ik ontving goed uw aangifte van schuldvordering gedateerd op 19.03.2021 en verstuurd (per aangetekend schrijven) op 22.03.2021.

Deze aangifte kan niet meer worden aanvaard wegens laattijdigheid.

Uw aangifte dateert immers van meer dan 15 dagen na de aanmaning in toepassing van art. 1675/9 §3 Ger.W. verstuurd op 24.02.2021 (voor ontvangst afgetekend op 26.02.2021).”

A1 reageerde daarop met een e-mail van 19 mei 2021:

“Geachte Meester,

Ik neem akte van uw schrijven van 06-04-2021.

U gelieve er in elk geval rekening mee te houden dat A1 gerechtigd blijft art. 334 PW te gebruiken en eventuele tegoeden naar keuze van de ontvanger aan te wenden op de schulden, ongeacht of deze schulden opgenomen worden in de boedel van de collectieve schuldenregeling, nu de wetgever in de expliciete toepassing ervan heeft voorzien niettegenstaande en buiten elke samenloop.

U gelieve tevens – voor zover nodig- het verzet te noteren tegen elke kwijtschelding van de penale boeten nu dit slechts mogelijk is bij toepassing van artikel 110-111 van de Grondwet (art. 464/1, §8, 5^e lid W.Sv.: “De kwijtschelding of vermindering van de straffen in het raam van een collectieve insolventieprocedure of burgerlijke beslagprocedure kan enkel worden toegestaan met toepassing van de artikelen 110 en 111 van de Grondwet.”) en deze vorderingen alsook deze bepalingen van openbare orde zijn, zodat er ook niet impliciet afstand van gedaan kan worden.

Ik maakt tevens voorbehoud voor eventuele, op heden onbekende vorderingen welke nog opgenomen dienen te worden in de regeling en waarvan niet kan geacht worden dat er door ontijdige aangifte afstand van gedaan wordt.”

Op 16 juni 2022 legde de schuldbemiddelaar een verzoek in toepassing van art. 1675/14 §2, lid 3 Ger.W. neer bij de arbeidsrechtbank Leuven. Hij verzocht de arbeidsrechtbank om de zaak vast te stellen op zitting teneinde te beslissen of:

“A. A1 zich lopende de regeling kan beroepen op

- 1) de schuldvergelijking ex art. 334 van de Programmawet van 27.12.2004*
- 2) de aanwending bij voorrang van het nog verschuldigde deel van de prijs bij verkoop van onroerende goederen ex art. 19 in fine van de hypotheekwet van 16.12.1851 iuncto art. 25, lid 3 van het wetboek van de minnelijke en gedwongen invordering van fiscale en niet fiscale schuldvorderingen.*

B. A1 al dan niet het recht behoudt om zich na afloop van de regeling, aangenomen dat deze niet werd afgewezen of herroepen, tegen de schuldenaar-verzoekster te keren voor wat betreft de penale boeten waartoe zij werd veroordeeld, zulks in het licht van art. 1675/9 §3 in fine Ger.W. dat bepaalt dat indien geen aangifte wordt gedaan binnen de vooropgestelde termijnen de betrokken schuldeiser geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar vordering.”

Op 14 september 2022 legde de schuldbemiddelaar een verzoek neer om bij vonnis akte te nemen van het akkoord omtrent een minnelijke aanzuiveringsregeling.

De beide verzoeken werden behandeld op de openbare zitting van 16 november 2022.

Op 7 december 2022 sprak de arbeidsrechtbank Leuven een vonnis uit en werd het volgende beslist:

“Spreekt het volgende vonnis uit in eerste aanleg op tegenspraak opzichtens schuldenaar-verzoekster en de schuldbemiddelaar, en bij verstek opzichtens alle andere betrokkenen;

Verklaart de vorderingen zoals opgenomen in de verzoekschriften neergelegd op 16 juni 2022 en 14 september 2022 ontvankelijk.

Verklaart de ontvankelijke vordering zoals opgenomen in het verzoekschrift neergelegd op 16 juni 2022 gegrond in de volgende mate:

Zegt voor recht dat de aangiften van schuldvordering van A1, overeenkomstig artikel 1675/9 §3 Ger.W., laattijdig werden ingediend bij de schuldbemiddelaar per brief van 22 maart 2021.

Zegt voor recht dat A1 zich wat betreft de fiscale schulden (directe belastingen en BTW) en andere niet-fiscale schulden dan penale boeten (terugvordering werkloosheidsuitkeringen) zoals omschreven in de aangiften van schuldvordering van 19 maart 2021, verzonden op 22 maart 2021, lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling én na afloop ervan, niet meer kan beroepen op de schuldvergelijking van artikel 334 van de Programmawet van 27 december 2004, noch op artikel 19 in fine van de Hypotheekwet van 16 december 1851, tenzij er sprake is van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling.

Wijst de vordering voor het overige af.

Verklaart de ontvankelijke vordering zoals opgenomen in het verzoekschrift neergelegd op 14 september 2022 gegrond.

De rechtbank neemt akte van het akkoord zoals vermeld in het verzoek tot homologatie, neergelegd op 14 september 2022.”

1.2

Met een verzoekschrift tot hoger beroep dat op 10 januari 2023 werd neergelegd bij de griffie van het arbeidshof te Brussel tekende A1 hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Zijn vordering zoals geformuleerd in dit verzoekschrift (bij gebreke aan conclusie) luidt:

“Huidig hoger beroep van de appellant ontvankelijk en gegrond te horen verklaren;

Het bestreden vonnis uitgesproken op 07/12/2022 door de Arbeidsrechtbank van Leuven onder rolnummer 21/11/B aldus te hervormen:

Voor recht te zeggen dat A1 zich zowel voor de kwijtscheldbare schulden (directe belastingen, BTW, en terugvordering van werkloosheidsuitkeringen) als voor de niet-kwijtscheldbare schulden (penale boeten) zoals omschreven in de aangiften van schuldvordering lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling en na afloop ervan, kan beroepen op de schuldvergelijking van artikel 334 PW.

Kosten te verdelen als naar recht.”

2 ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Uitspraken die niet de beschikking van toelaatbaarheid, de beëindiging of herroeping van de collectieve schuldenregeling, de herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid of een derdenverzet tegen de beschikking van toelaatbaarheid betreffen, worden bij een ter post aangetekende brief ter kennis gebracht (art. 1675/16 §2 en 3 Ger.W.). De kennisgeving geldt als betekening (art. 1675/16 §4 Ger.W.). Dit betekent dat het hoger beroep moet worden ingesteld binnen een termijn van één maand (art. 1051 Ger.W.) vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd (art. 53bis, 2° Ger.W.).

De aangetekende brief waarmee het vonnis van 7 december 2022 verstuurd werd, werd op 12 december 2022 aan de postdiensten overhandigd. Dit betekent dat de beroepstermijn van één maand een aanvang nam op 15 december 2022. A1 tekende hoger beroep aan op 10 januari 2023. Het hoger beroep is tijdig.

Ook de vormvoorwaarden voorgeschreven in art. 1057 Ger.W. werden nageleefd.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

3 OMVANG VAN HET HOGER BEROEP VAN A1

Uit hetgeen A1 in graad van beroep vordert (zie hoger onder punt 1.2), blijkt dat A1 slechts een beperkt beroep aantekende tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 7 december 2022.

Met name streeft A1 enkel de hervorming van het vonnis na voor wat betreft de uitspraak inzake art. 334 van de Programmawet van 27 december 2004.

Tegen de uitspraak van de arbeidsrechtbank Leuven inzake het art. 19 *in fine* van de Hypotheekwet van 16 december 1851 en de aktename van het akkoord inzake een minnelijke aanzuiveringsregeling werd er door A1 geen hoger beroep aangetekend. Noch in hetgeen A1 uitdrukkelijk vordert op de laatste pagina van zijn verzoekschrift tot hoger beroep, noch elders in dit verzoekschrift tot hoger beroep wordt dienaangaande enige argumentatie ontwikkeld of een vordering gesteld. Art. 1675/16 §4, laatste lid Ger.W. bepaalt dat de kennisgeving van een vonnis inzake de collectieve schuldenregeling geldt als betekening. Met het verstrijken van de beroepstermijn van één maand (zie hierboven) zijn deze beschikkingen van het vonnis van 7 december 2022 zodoende definitief geworden en bindend, ook voor A1.

4 BEOORDELING

Zoals hoger reeds werd aangehaald, oordeelde de arbeidsrechtbank Leuven met betrekking tot de toepassing van het art. 334 van de Programmawet van 27 december 2004 door de A1 het volgende:

Zegt voor recht dat A1 zich wat betreft de fiscale schulden (directe belastingen en BTW) en andere niet-fiscale schulden dan penale boeten (terugvordering werkloosheidsuitkeringen) zoals omschreven in de aangiften van schuldvordering van 19 maart 2021, verzonden op 22 maart 2021, lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling én na afloop ervan, niet meer kan beroepen op de schuldvergelijking van artikel 334 van de Programmawet van 27 december 2004, [...], tenzij er sprake is van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling.

Of anders gezegd: er wordt door de arbeidsrechtbank voor wat betreft de toepassing van dit art. 334 lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling én na afloop ervan een onderscheid gemaakt tussen:

- penale boeten: hiervoor kan A1 zich wel nog beroepen op art. 334;
- fiscale schulden (directe belastingen en BWT) en niet-fiscale schulden, andere dan penale boeten (terugvordering werkloosheidsuitkeringen): hiervoor kan A1 zich niet meer beroepen op art. 334, zowel lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling als erna, tenzij er sprake is van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling.

Voor wat betreft de penale boeten zegt de arbeidsrechtbank Leuven dus reeds wat A1 in graad van beroep vraagt, nl. *“(v)oor recht te zeggen dat A1 zich zowel [...] als voor de niet-kwijtscheldbare schulden (penale boeten) zoals omschreven in de aangiften van schuldvordering lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling en na afloop ervan, kan beroepen op de schuldvergelijking van artikel 334 PW.”*

De schuldbemiddelaar die voor de arbeidsrechtbank nog het tegenovergestelde standpunt innam, vraagt geen hervorming van het vonnis van de arbeidsrechtbank. Op dit punt dient het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven dan ook niet hervormd te worden.

Blijft nog de rest van de vordering van A1 in graad van beroep, nl. *“(v)oor recht te zeggen dat A1 zich zowel voor de kwijtscheldbare schulden (directe belastingen, BTW, en terugvordering van werkloosheidsuitkeringen) als [...] zoals omschreven in de aangiften van schuldvordering lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling en na afloop ervan, kan beroepen op de schuldvergelijking van artikel 334 PW.”*

Voorafgaand wijst het arbeidshof erop dat de onderstaande uiteenzetting enkel de hierboven vermelde schulden betreft en dus niet de penale boeten, waarover het arbeidshof -zoals reeds gezegd- geen uitspraak dient te doen.

Wat in deze zaak van belang is, is het gegeven dat A1 na rappel door de schuldbemiddelaar naliet om tijdig aangifte te doen van zijn schuldvordering overeenkomstig art. 1675/9 §3 Ger.W.

Dit art. 1675/9 §3 Ger.W. in de versie relevant voor de beslechting van dit geschil, bepaalt:

“Indien een schuldeiser niet binnen de in § 2, eerste lid bedoelde termijn, aangifte van schuldvordering doet, brengt de schuldbemiddelaar hem bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs ervan op de hoogte dat hij over een laatste termijn van vijftien dagen beschikt, te rekenen van ontvangst van deze brief, om alsnog die aangifte te doen. [...] Indien de aangifte niet binnen die termijn gedaan wordt, wordt de betrokken schuldeiser geacht afstand te doen van zijn schuldvordering. In dat geval verliest de schuldeiser zijn recht om zich te verhalen op de schuldenaar en de personen die voor hem een persoonlijke zekerheid hebben gesteld. Hij herwint dit recht in geval van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling.

De tekst van dit artikel wordt afgedrukt op de brief bedoeld in het eerste lid.”

Het staat in deze vast dat de schuldbemiddelaar A1 op 24 februari 2021 met een aangetekende brief die beantwoordde aan de vereisten gesteld in dit art. 1675/9 §3 Ger.W. gewezen heeft op de mogelijkheid om alsnog een aangifte van zijn eventuele schuldvordering te doen binnen een termijn van 15 dagen na ontvangst van de aangetekende brief.

Het staat vast dat deze brief door A1 ontvangen werd op 26 februari 2021. Aldus had A1 tot en met 13 maart 2021 om aangifte te doen. A1 deed maar aangifte met een brief gedateerd op 19 maart 2021 die slechts effectief aangetekend verstuurd werd op 22 maart 2021.

De aangifte van A1 is dus ontegensprekelijk laattijdig. Dit wordt overigens ook niet betwist door A1.

De sanctie ingeval van laattijdige aangifte wordt duidelijk bepaald in art. 1675/9 §3 Ger.W. De betrokken schuldeiser wordt geacht afstand te doen van zijn schuldvordering. Hij verliest zijn recht om zich te verhalen op de schuldenaar en de personen die voor hem een persoonlijke zekerheid hebben gesteld, behalve ingeval van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling. In die laatste situaties herwint hij op dat ogenblik zijn recht om zich te verhalen op de schuldenaar of de persoonlijke zekerheidssteller.

Doordat de schuldeiser ingevolge zijn laattijdige aangifte (of gebrek aan aangifte) geacht wordt afstand te doen van zijn schuldvordering, kan de schuldvordering van deze schuldeiser niet opgenomen worden in de minnelijke aanzuiveringsregeling. Evenmin is het toegelaten dat deze schuldeiser op enige andere wijze de betaling tracht te bekomen van de schuldvordering waarvan hij geacht wordt afstand te hebben gedaan.

De schuld als zodanig bestaat nog wel, maar de schuldeiser kan deze schuld dus niet meer verhalen op de schuldenaar (of diens persoonlijke zekerheidsstellers). Het gebrek aan aangifte raakt dus niet aan het bestaan van de schuld, maar de opeisbaarheid ervan.

De niet-aangegeven schuldvordering is niet langer opeisbaar en de schuldeiser verkrijgt maar opnieuw het recht om deze schuldvordering op te eisen indien de verzoeker in collectieve schuldenregeling zou worden afgewezen of worden herroepen.

Hieruit volgt dat het mechanisme van art. 334 van de Programmawet van 27 december 2004 ook geen toepassing kan vinden.

Art. 334 van de Programmawet van 27 december 2004 bepaalt:

“§ 1. Elke som die aan een persoon moet worden teruggegeven of betaald door de Federale Overheidsdienst Financiën, door de Rijksdienst voor sociale zekerheid of door een andere federale overheidsdienst of staatsorganisme, kan zonder formaliteit en naar keuze van de bevoegde ambtenaar, onverminderd de toepassing van paragraaf 6, worden aangewend ter betaling van de door deze persoon verschuldigde sommen waarvan de inning en de invordering, door of krachtens een bepaling met kracht van wet, worden verzekerd door de Federale Overheidsdienst Financiën of door de Rijksdienst voor sociale zekerheid.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde aanwending zonder formaliteit omvat elke terug te geven of te betalen som, ongeacht de aard :

1° hetzij in het kader van de toepassing van de belastingwetten die onder de bevoegdheid van de Federale Overheidsdienst Financiën vallen, of van wetten, al dan

niet belastingwetten, waarbij de inning en de invordering verzekerd worden door die Federale Overheidsdienst;

2° hetzij in het kader van de toepassing van wetten op de sociale zekerheid die onder de bevoegdheid vallen van de Rijksdienst voor sociale zekerheid of waarbij de inning en de invordering verzekerd worden door deze instelling;

3° hetzij in het kader van de toepassing van wetten die onder de bevoegdheid vallen van een andere Federale Overheidsdienst of staatsorganisme;

4° hetzij krachtens de bepalingen van het burgerlijk recht met betrekking tot de onverschuldigde betaling;

5° hetzij krachtens een uitvoerbare rechterlijke beslissing uitgesproken in het kader van rechtsvorderingen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met de toepassing van voorgaande wetten.

§ 3. In afwijking van paragraaf 2, is de in paragraaf 1 bedoelde aanwending zonder formaliteit echter uitgesloten wanneer het gaat om sommen die moeten worden teruggegeven of betaald :

1° hetzij in toepassing van een overeenkomst met een Federale Overheidsdienst of met een staatsorganisme;

2° hetzij in toepassing van het statuut van het personeel van de Federale Overheidsdiensten of dat van staatsorganismen;

3° hetzij die van eenzelfde aard zijn als de sommen bedoeld in de artikelen 1409, 1409bis en 1410 van het Gerechtelijk Wetboek.

§ 4. De in paragraaf 1 bedoelde aanwending zonder formaliteit wordt beperkt tot het niet-betwiste gedeelte van de schuldvorderingen op deze persoon.

Bovendien, kan de bevoegde ambtenaar, voor het betwiste deel van de schuldvorderingen op deze persoon, overgaan tot de aanwending zonder formaliteiten bedoeld in paragraaf 1 als bewarende titel indien de betwiste schuldvorderingen het voorwerp hebben uitgemaakt van een uitvoerbare titel.

§ 5. Dit artikel blijft van toepassing in geval van beslag, overdracht, samenloop of een insolventieprocedure.

§ 6. De aanwendingsvolgorde wordt in een toetredingsovereenkomst met de betrokken diensten of organismen vastgelegd, ongeacht de voorrechten die verbonden zijn aan de schuldvorderingen waarvan de inning en de invordering worden verzekerd door de Federale Overheidsdienst Financiën of door de Rijksdienst voor sociale zekerheid.”

Het betreft hier een bijzondere vorm van schuldvergelijking ten voordele van de Staat. Schuldvergelijking is evenwel maar mogelijk indien een schuld opeisbaar is (oud art. 1291 BW, nieuw art. 5.255 BW). Deze vereiste geldt ook voor A1, zelfs al wordt dit niet uitdrukkelijk zo neergeschreven in art. 334 (zie en vgl. Cass. 14 januari 2021,

F.17.0025.F, <https://juportal.be> en M. DELANOTE, *Invordering federale fiscale schulden*, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2022, 244: “*Onverminderd het bovenstaande kan toch worden aangenomen dat de gemeenrechtelijke principes inzake schuldvergelijking van toepassing zijn. De bijzondere fiscale regeling brengt in wezen enkel met zich mee dat die vereisten waarvan expliciet is afgeweken of die niet verenigbaar zijn met de publiekrechtelijke aard van de belastingschuld, buiten beschouwing moeten worden gelaten*”). Een schuld die de FOD FINANCIËN heeft laten verjaren, kan ook niet gerecupereerd worden via art. 334. Verjaring raakt op zich niet aan het bestaan van een schuld, maar wel aan de opeisbaarheid ervan. Hetzelfde geldt voor de afstand overeenkomstig art. 1675/9 §3 Ger.W. Doordat A1 geacht wordt afstand gedaan te hebben van de schuldvorderingen die hij niet tijdig heeft aangegeven, zijn deze schuldvorderingen niet langer opeisbaar en kan het mechanisme van schuldvergelijking voorzien in art. 334 geen toepassing vinden. Hetgeen bepaald wordt in §5 van art. 334 doet daar geen afbreuk aan: voor de opeisbare schuldvorderingen waarover A1 beschikt, kan de compensatie plaatsvinden, ook indien de schuldenaar werd toegelaten tot de collectieve schuldenregeling en deze schuldvorderingen werden opgenomen in de minnelijke aanzuiveringsregeling. Ook nieuwe schulden kunnen uiteraard gecompenseerd worden.

Het art. 334 van de Programmawet van 27 december 2004 vormt voor A1 dus geen uitweg om te ontsnappen aan de gevolgen van het gebrek aan tijdige aangifte zoals voorzien door art. 1675/9 §3 Ger.W.

A1 voert aan dat de aangifte van schuldvordering geen toepassingsvoorwaarde is voor art. 334. Wat volgens A1 wel wordt vereist, is dat het gaat om een onbetwiste schuldvordering, doch in dit dossier is er volgens A1 sowieso geen sprake van een betwiste schuldvordering. Uit hetgeen hoger door het arbeidshof werd uiteengezet, blijkt echter dat art. 334, dat een bijzondere vorm van schuldvergelijking is, maar kan toegepast worden voor zover het gaat om een opeisbare schuld. Door het gebrek aan aangifte, is de schuld in kwestie niet langer opeisbaar en kan art. 334 niet toegepast worden. Dat de schuld op zich niet betwist wordt, doet niet ter zake.

A1 herwint zijn recht om de schulden die werden opgenomen in de laattijdige aangifte (met uitzondering van de penale boeten) op te eisen enkel ingeval van afwijzing of herroeping van de procedure van collectieve schuldenregeling.

De arbeidsrechtbank Leuven heeft terecht beslist dat A1 zich wat betreft de fiscale schulden (directe belastingen en BTW) en andere niet-fiscale schulden dan penale boeten (terugvordering van werkloosheidsuitkeringen) zoals omschreven in de aangiften van schuldvordering van 19 maart 2021, verzonden op 22 maart 2021, lopende de minnelijke aanzuiveringsregeling én na afloop ervan, niet meer kan beroepen op de schuldvergelijking van art. 334 van de Programmawet van 27 december 2004, tenzij er sprake is van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling.

Het hoger beroep van A1 is ongegrond.

OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBEIDSHOF

De Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

Het arbeidshof spreekt recht op tegenspraak t.a.v. appellante (A1), t.a.v. Md. en Mevr. P2 en bij verstek t.a.v. alle andere partijen,.

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van A1 ontvankelijk, maar ongegrond. De beschikkingen van het bestreden vonnis waartegen door A1 hoger beroep werd aangetekend, worden bevestigd.

Het arbeidshof verzendt bij toepassing van art. 1675/14 §2 Ger.W. de zaak terug naar de arbeidsrechtbank Leuven, voor verdere behandeling als naar recht.

Kosteloze procedure.

Aldus gewezen en ondertekend door de elfde kamer van het arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Het arrest wordt uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 11^e kamer van het arbeidshof te Brussel, op 6 maart 2023 door :

Annelies GIELEN,
bijgestaan door Mevr. ...,

raadsheer
griffier